

Sygn. akt: I C 342/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08 stycznia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Kwidzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Halina Ostafińska-Kołačka

Protokolant: stażysta Cecylia Olewińska

po rozpoznaniu w dniu 27 grudnia 2017 r. w Kwidzynie

na rozprawie

sprawy z powództwa H. B.

przeciwko T. L.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego T. L. na rzecz powódki H. B. kwotę 20.000,00 zł (dwadzieścia tysięcy złotych 00/100) wraz z odsetkami:

- w wysokości 8 % w stosunku rocznym od dnia 09 października 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku,
- ustawowymi za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 pkt procentowych od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego T. L. na rzecz powódki H. B. kwotę:

- 1.000,00 zł (jeden tysiąc złotych 00/100), tytułem opłaty sądowej,
- 1.361,00 zł (jeden tysiąc trzysta sześćdziesiąt jeden złotych 00/100), tytułem kosztów zastępstwa procesowego,
- 280,00 zł (dwieście osiemdziesiąt złotych 00/100), tytułem wydatków.

SSR Halina Ostafińska-Kołačka

Sygn. akt I C 342/16

UZASADNIENIE

Powódka H. B. wnosila o zasądzenie od pozwanego T. L. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą w W. kwoty 36.000,00 zł, tytułem zadośćuczynienia za doznana krzywdę wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i kosztami postępowania sądowego. W uzasadnieniu pozwu wskazała, że w dniu 13 grudnia 2010 r. przewróciła się na przystanku autobusowym położonym przy ul. (...) w S. z uwagi na oblodzoną powierzchnię. Na skutek powyższego wypadku doznała urazów w postaci złamania nasady dalszej kości promieniowej lewej z przemieszczeniem oraz stawu barkowego lewego. Powódka podjęła leczenie i przebywała w wielu placówkach medycznych. Poddano ją trzem zabiegom operacyjnym. Przez 6 miesięcy była pozbawiona możliwości normalnej egzystencji i zmuszona była korzystać z pomocy osób trzecich w zwykłych czynnościach życia codziennego. Do dnia

dzisiejszego nie powróciła do dawnej sprawności fizycznej i odczuwa dolegliwości bólowe. Powódka podniosła, że pozwany jako przewoźnik korzystający z przystanku komunikacyjnego, na którym doszło do upadku obowiązany był do uprzątnięcia śniegu i lodu terenu tego przystanku.

Pozwany T. L. wnosił o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych, podnosząc, że roszczenie nie jest skierowane przeciwko osobie odpowiedzialnej za szkodę, której doznała powódka. Z przystanku, na którym doszło do upadku powódki korzystają także inni przewoźnicy, a nie tylko pozwany. Zdaniem pozwanego obowiązek odśnieżenia przystanku należał do Gminy. Miasto i Gmina S. nie nałożyły na pozwanego obowiązku odśnieżania przystanku, lecz jedynie obowiązek zamieszczania aktualnych rozkładów jazdy na przystankach, z których korzysta. Pozwany podniósł również, że powódka nie wykazała związku przyczynowo – skutkowego pomiędzy doznałą szkodą a działaniem bądź zaniechaniem pozwanego. Ponadto w ocenie pozwanego żądanie powódki zgłoszone w pozwie jest zbyt wygórowane. Pozwany podniósł również zarzut przedawnienia.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Powódka H. B. jest zatrudniona na stanowisku starszego instruktora higieny w (...) w M.. W dniu 13 grudnia 2010 r. przeprowadziła kontrolę sanitarną w Szkole Podstawowej nr (...) w S.. Następnie około godziny 11.20 udała się na przystanek komunikacyjny położony przy ul. (...) w S.. Powódka zamierzała pojechać autobusem na następną kontrolę w Gimnazjum w S.. Podeszła do słupka, na którym był wywieszony rozkład jazdy autobusów. Teren przystanku był oblodzony i zaśnieżony. W odległości około 3 metrów od słupka z rozkładem jazdy powódka poślizgnęła się na oblodzonej powierzchni i upadła na plecy. Podczas upadania podparła się ręką.

/ **dowód:** bezsporne, wyjaśnienia informacyjne powódki H. B. – k. 135, zeznania świadka E. Z. – k. 136 – 137, zeznania świadka A. B. – k. 252 verte – 253 verte, zeznania powódki H. B. – k. 253 verte - 254/

Na skutek upadku powódka doznała złamania lewego przedramienia i urazu lewego barku powodującego rozwój zespołu ciasnoty podbarkowej. Bezpośrednio po wypadku powódka była leczona na oddziale chirurgicznym w Szpitalu w S. od 13 grudnia 2010 r. do 14 grudnia 2010 r., gdzie rozpoznano złamanie nasady dalszej lewej kości promieniowej z przemieszczeniem. Wykonano próbę repozycji bez zadowalającego wyniku. Następnie powódka została przekazana do oddziału ortopedycznego Szpitala (...) z Przychodnią w E. (obecnie Szpital Miejski (...) w E.). W pododdziale chirurgii ręki wykonano zabieg operacyjny. W dniu 16 grudnia 2010 r. wykonano repozycję złamania i stabilizację przez skórą drutami. Założono również szynę gipsową przedramienną na okres 5 tygodni. W dniu 16 lutego 2011 r. zdjęto powódce gips.

Po 2-3 tygodniach od wypadku wystąpiły u powódki bóle lewego barku, które nasilały się powodując ograniczenie ruchów. W dniu 04 maja 2011 r. podano powódce do barku lewego diprophos, bez uzyskania poprawy. Leczenie złamania przedramienia zostało zakończone w dniu 12 czerwca 2011 r.

Powódka leczyła się również w poradni rehabilitacyjnej, gdzie z powodu utrzymujących się ograniczeń ruchomości lewego nadgarstka i barku zalecano zabiegi rehabilitacyjne. Korzystała z fizykoterapii z powodu złamania przedramienia w Ośrodku (...) w S. w dniach 18.02.2011 r. – 07.03.2011 r., 15.03.2011 r. – 30.03.2011 r., 01.04.2011 r. – 18.04.2011 r., 26.04.2011 r. – 16.05.2011 r., 19.05.2011 r. – 31.05.2011 r. W dniu 28 kwietnia 2011 r. badanie USG barku i MR w dniu 29 lutego 2012 r. wykazały uszkodzenie obrąbka w części przednio – górnej, częściowe uszkodzenie SST i ciasnotę podbarkową. W dniu 24 kwietnia 2012 r. powódka była leczona operacyjnie na Oddziale Chirurgii Ogólnej w Zakładzie Opieki Zdrowotnej (...) w G. z powodu zamrożonego lewego barku, stenozy podbarkowej i zapalenia kaletki podbarkowej lewej po przebytych urazach. Przeprowadzono zabiegi resekcji kaletki podbarkowej i akromioplastyki. Zalecono intensywną rehabilitację. Po zabiegu powódka korzystała z konsultacji w poradni rehabilitacyjnej i chirurgicznej oraz z zabiegów fizykoterapeutycznych w dniach 15.05.2012 r. – 31.05.2012 r., 12.06.2012 r. – 28.06.2012 r., 19.07.2012 r. – 03.08.2012 r. i 28.08.2012 r. – 11.09.2012 r. Leczenie powódki w

poradni chirurgicznej zakończyło się w dniu 02 lipca 2012 r. Po zakończeniu rehabilitacji stan zdrowia powódki uległ poprawie. H. B. kontynuowała rehabilitację w domu z powodu ograniczeń ruchomości barku.

Proces leczenia obrażeń doznanych przez powódkę podczas upadku przebiegał prawidłowo. Leczenie zostało zakończone. Złamanie przedramienia lewego wygoiło się ze śladowym ograniczeniem ruchomości nadgarstka, bez innych zaburzeń funkcji. Zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. (Dz. U. Nr 954 z 2013 r.) zaburzenia funkcji kwalifikują się jako trwałe uszczerbek na zdrowiu według punktu 122 a. Stopień zaburzenia funkcji w porównaniu z zaburzeniami objętymi w tym punkcie w skali procentowej od 5 do 10 odpowiada proporcjonalnie 5 % uszczerbku. Niewielkie ograniczenie głównie w zakresie rotacji wewnętrznej lewego barku z miernymi objawami konfliktu podbarkowego stanowi ograniczanie funkcji, które kwalifikują się jako trwałe uszczerbek na zdrowiu według punktu 104. Stopień zaburzenia funkcji w porównaniu z zaburzeniami objętymi w tym punkcie w skali procentowej od 5 do 10 odpowiada proporcjonalnie 5 % uszczerbku. Razem uszczerbek na zdrowiu powódki wynosi 10 %.

Powódka w związku ze zdarzeniem z dnia 13 grudnia 2010 r. była leczona operacyjnie dwukrotnie. Leczenie operacyjne (wprowadzenie przez skórne drutów) złamania przedramienia było konieczne w związku z brakiem możliwości utrzymania repozycji odłamów po próbie repozycji zamkniętej. Leczenie operacyjne stawu barkowego lewego nie było związane z leczeniem złamania lewego przedramienia. Leczenie operacyjne złamania przedramienia i lewego barku nie spotęgowały nasilenia bólowego i nie wydłużyły czasu leczenia powódki. Operacje spowodowały uzyskanie dobrych wyników wygojenia złamania przedramienia z przemieszczeniem odłamów i wyleczenie zamrożonego lewego barku.

/ **dowód:** dokumentacja medyczna powódki – k. 164 – 170, 178 – 194, 197, 200, opinia biegłego R. P. – k. 206 – 208/

Powódka w okresie 6 miesięcy od dnia wypadku wymagała pomocy w czynnościach życia codziennego. Bezpośrednio po wyjściu ze szpitala zamieszkała u córki A. K. na okres ok. 2 tygodni. Córka A. K. początkowo pomagała powódce we wszystkich czynnościach, w tym w myciu i ubieraniu się. Ponadto córka sprzątała i gotowała. Powódka nie mogła ruszać palcami. Później, po zabiegach rehabilitacyjnych powódka stopniowo odzyskiwała samodzielność. Powódce pomagała również sąsiadka E. Z., która robiła jej zakupy. W okresie po wypadku powódka zażywała leki przeciwbólowe i nasenne.

Powódka jest zatrudniona na stanowisku starszego instruktora higieny w (...) w M.. Po wypadku pół roku była na zwolnieniu lekarskim, a później wróciła do pracy na to samo stanowisko. H. B. ma 63 lata i od 2014 r. jest na emeryturze. Prowadzi samodzielnie gospodarstwo domowe. Przed wypadkiem powódka jeździła na rowerze i chodziła na aerobik. Po wypadku ograniczyła aktywność fizyczną. W chwili obecnej powódka ma problemy z noszeniem cięższych rzeczy, na przykład zakupów w lewej ręce.

/ **dowód:** zeznania świadka E. Z. – k. 136 – 137, zeznania świadka A. K. – k. 137 – 138, zeznania powódki H. B. – k. 253 verte – 254/

W grudniu 2010 r. z przystanku autobusowego usytuowanego w S. przy ul. (...), na którym doszło do upadku powódki korzystało 5 przewoźników, w tym pozwany T. L. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą w W.. Urząd Miasta i Gminy w S. nie zawierał porozumień z przewoźnikami w kwestii odpowiedzialności cywilnej z tytułu utrzymania porządku i czystości na obszarze obejmującym przystanek.

Przystanek na ulicy (...) w S. znajduje się na działce nr (...) obręb S.. Spółdzielnia Mieszkaniowa w S. posiada największy udział we własności tej działki, tj. 60703/156428. Pozostałymi współwłaścicielami są J. C., H. C., K. K. (1), K. K. (2), M. K., K. K. (3), B. P., S. S. (1), S. S. (2), A. S., M. T., T. T., J. W., T. W., L. Z., M. Z. i W. Z..

/ **dowód:** bezsporne, wyjaśnienia informacyjne pozwanego T. L. – k. 138 – 139, pismo z Urzędu Miasta i Gminy w S. z dnia 19.10.2016 r. – k. 156, wypis z rejestru gruntów – k. 242/

Pismem z dnia 04 grudnia 2013 r. powódka wystąpiła do pozwanego o wypłatę kwoty 36.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za doznany uszczerbek na zdrowiu, krzywdę, ból i cierpienie na skutek wypadku oraz kwoty 3.384,00 zł tytułem odszkodowania za opiekę sprawowaną nad powódką przez A. K. w okresie od 17 grudnia 2010 r. do 22 czerwca 2011 r. Pozwany nie ustosunkował się do pisma powódki.

/ **dowód:** pismo powódki do pozwanego z dnia 04.12.2013 r. z załącznikami – k. 14 – 46/

W dniu 13 grudnia 2013 r. powódka H. B. wystąpiła do Sądu Rejonowego w Tczewie I Wydziału Cywilnego z wnioskiem o zawezwanie pozwanego T. L. do próby ugodowej w sprawie zapłaty kwoty 36.000,00 zł. Sprawa została zarejestrowana pod sygnaturą akt I Co 2911/13. Na posiedzeniu Sądu w dniu 20 lutego 2014 r. Przewodniczący stwierdził, iż do ugody między stronami nie doszło.

/ **dowód:** akta sprawy Sądu Rejonowego w Tczewie I Co 2911/13/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zawartych w aktach sprawy. Dokumenty te nie były kwestionowane przez strony. Sąd również nie znalazł podstaw, aby odmówić im wiarygodności.

Sąd w całości dał wiarę zeznaniom powódki H. B. oraz świadków A. B., A. K. i E. Z.. Zeznania te były spójne i niesprzeczne ze sobą, a ponadto zgodne z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w toku postępowania. Brak jest zatem podstaw, aby uznać powyższe zeznania za przygotowane na potrzeby niniejszego procesu.

Na pełne uwzględnienie zdaniem Sądu zasługuje opinia biegłego z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii R. P.. Opinia ta została sporządzona przez osobę, której specjalistyczna wiedza oraz kwalifikacje zawodowe nie budzą wątpliwości. Biegły swoje stanowisko przedstawił w sposób przekonujący i logiczny. Ponadto do przedmiotowej opinii strony nie wniosły zarzutów.

Stan faktyczny był w niniejszej sprawie w zasadzie bezsporny. Kwestie sporne sprowadzały się do ustalenia, czy pozwany T. L. ponosił odpowiedzialność za usunięcie śniegu i lodu z przystanku komunikacyjnego położonego przy ulicy (...) w S. w dniu 13 grudnia 2010 r. oraz do oceny zasadności zarzutu przedawnienia roszczenia podniesionego przez pozwanego. Sporna była również wysokość zadośćuczynienia należnego pozwanej.

Zgodnie z art. 415 k.c. kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Zgodnie zaś z art. 444. § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Uzupełnienie powyższego przepisu zawiera art. 445 § 1 k.c., w myśl którego w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Zaznaczyć należy, że wina skutkująca wyrządzeniem szkody i obowiązkiem zadośćuczynienia poszkodowanemu może wynikać zarówno z działania, jak i zaniechania winnego. W niniejszej sprawie winną szkody poniesionej przez powódkę w wyniku poślizgnięcia się i upadku jest osoba, która wbrew swojemu prawnemu obowiązkowi nie uprzątnęła śniegu i lodu z przystanku komunikacyjnego na ulicy (...) w S.. Jak bowiem zgodnie zeznały powódka H. B. i świadek A. B., w dniu 13 grudnia 2010 r. teren przystanku był oblodzony i zaśnieżony. Fakt nieuprzątnięcia śniegu i lodu z terenu przystanku był bezpośrednią przyczyną poślizgnięcia się i upadku powódki.

Zgodnie z art. 3 ust. 2 pkt 12 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach gminy zapewniają czystość i porządek na swoim terenie i tworzą warunki niezbędne do ich utrzymania, a w szczególności: (...)utrzymują czystość i porządek na przystankach komunikacyjnych, których właścicielem lub zarządzającym jest gmina oraz które są położone na jej obszarze przy drogach publicznych bez względu na kategorię tych dróg.

Należy jednakże zauważyć, że powyższa regulacja została wprowadzona przez art. 1 ust. 5 Ustawy z dnia 1 lipca 2011 r. o zmianie ustawy o utrzymaniu porządku i czystości w gminach oraz niektórych innych ustaw i obowiązuje od dnia 01 stycznia 2012 r.

W dniu wypadku, tj. 13 grudnia 2010 r. regulacje dotyczące utrzymania porządku na przystankach zawierał art. 5 ust. 3 Ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, zgodnie z którym uprzątnięcie i pozbycie się błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z przystanków komunikacyjnych oraz z wydzielonych krawężnikiem lub oznakowaniem poziomym torowisk pojazdów szynowych należy do obowiązków przedsiębiorców użytkujących tereny służące komunikacji publicznej. Powyższa regulacja została wprowadzona przez art. 53 pkt 5 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o wprowadzeniu ustawy – Prawo ochrony środowiska, ustawy o odpadach oraz o zmianie niektórych ustaw i obowiązywała w okresie od 01 października 2001 r. do 31 grudnia 2011 r.

Bezsporną w niniejszej sprawie jest okoliczność, iż pozwany T. L. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą w W. w miesiącu grudniu 2010 r. korzystał jako przedsiębiorca komunikacyjny z przystanku autobusowego usytuowanego w S. przy ul. (...). Jak wynika z informacji uzyskanych w toku postępowania z Urzędu Miasta i Gminy w S., z przedmiotowego przystanku korzystało w tym czasie 5 przewoźników, którzy są solidarnie zobowiązani do zapłaty powódce zadośćuczynienia za krzywdę doznaną w związku z upadkiem.

Nie zasługuje na uwzględnienie zarzut pozwanego, jakoby nie można było obciążać odpowiedzialnością odszkodowawczą za wypadek powódki tylko jednego z przewoźników korzystających z przystanku, na którym doszło do upadku. W przypadku bowiem zobowiązań solidarnych wierzyciel może żądać całości lub części świadczenia od wszystkich dłużników łącznie, od kilku z nich lub od każdego z osobna, a zaspokojenie wierzyciela przez któregokolwiek z dłużników zwalnia pozostałych (art. 366 § 1 k.c.). Ponadto zauważyć należy, że w realiach niniejszej sprawy trudno byłoby oczekiwać od powódki, żeby ustalała nazwy i dane adresowe wszystkich pięciu przewoźników korzystających z przystanku.

Wbrew stanowisku pozwanego okoliczność, iż przystanek, na którym doszło do wypadku nie znajduje się na terenie należącym do gminy nie wyklucza stosowania przepisów ustawy o utrzymaniu porządku i czystości w gminach. Stosowanie przepisów powyższej ustawy nie jest bowiem ograniczone do terenów stanowiących własność gminy. Ustawa ta zawiera także obowiązki obciążające podmioty inne niż gminy, np. właścicieli nieruchomości.

W związku z powyższym uznać należy, iż pozwany T. L. wraz z innymi przewoźnikami korzystającymi z przystanku autobusowego przy ul. (...) w S. ponosił odpowiedzialność zarówno za usunięcie śniegu i lodu z terenu tego przystanku, jak i za negatywne skutki niewywiązywania się z powyższego obowiązku.

Bezzasadny jest również zarzut przedawnienia roszczenia podniesiony przez pozwanego. Zgodnie z art. 442 § 1 k.c. roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się albo przy zachowaniu należytej staranności mógł się dowiedzieć o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Jednakże termin ten nie może być dłuższy niż dziesięć lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę. Zgodnie zaś z art. 123 § 1 pkt 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia.

W niniejszej sprawie powódka w dniu 13 grudnia 2013 r. wystąpiła do Sądu Rejonowego w Tczewie o zawiązanie pozwanego do próby ugodowej i tym samym przerwała bieg przedawnienia roszczenia biegnący od dnia wypadku, tj. 13 grudnia 2010 r. Po przerwaniu bieg przedawnienia zaczął się na nowo zgodnie z art. 124 § 1 k.c. Pozew w niniejszej sprawie został wniesiony do Sądu w dniu 09 października 2015 r., zatem przed zakończeniem biegu przedawnienia, które nastąpiłoby w dniu 20 lutego 2017 r., tj. po upływie trzech lat od zakończenia posiedzenia Sądu w sprawie o sygn. akt I Co 2911/13, na którym nie doszło do zawarcia ugody.

Zgodnie z art. 445 § 1 k.c. w wypadkach przewidzianych w art. 444 k.c. sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia. Przepis ten statuuje zasadę, iż zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę przyznawane jest w wypadkach przewidzianych w ustawie, tj. w szczególności w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia. Ponadto podkreślić należy, że przyznanie zadośćuczynienia pieniężnego ma charakter

fakultatywny, co oznacza, iż nawet w razie istnienia krzywdy zasądzenie odpowiedniej kwoty nie jest obligatoryjne i zależy od uznania i oceny sądu konkretnych okoliczności sprawy (orz. SN z dnia 27 sierpnia 1969 r., sygn. akt I PR 224/69, opubl. OSNCP 1970, poz. 110).

Żądanie zadośćuczynienia za krzywdę spowodowaną uszkodzeniem ciała lub wywołaniem rozstroju zdrowia obejmuje krzywdę rozumianą jako cierpienia fizyczne (ból i inne dolegliwości), cierpienia psychiczne (ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia) i ma na celu przede wszystkim złagodzenie cierpień już doznanych oraz tych, które zapewne wystąpią w przyszłości. Wynika to z całłościowego charakteru zadośćuczynienia, które powinno stanowić rekompensatę pieniężną za całą krzywdę doznaną przez poszkodowanego.

Orzecznictwo Sądu Najwyższego wypracowało kryteria, jakimi należy się kierować przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia pieniężnego. Zgodnie z nimi sąd powinien wziąć pod uwagę wszystkie okoliczności mające wpływ na rozmiar doznanej krzywdy, zwłaszcza stopień i czas trwania cierpień fizycznych i psychicznych, trwałość skutków czynu niedozwolonego, prognozy na przyszłość, wiek poszkodowanego, niemożność wykonywania ulubionego zawodu, uprawiania sportów, pracy twórczej, artystycznej, zawarcia związku małżeńskiego, posiadania dzieci, utratę kontaktów towarzyskich, możliwości atrakcyjnych wyjazdów.

Sąd po rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy rzutuujących na rozmiar doznanej przez powódkę krzywdy przychylił się do stanowiska pozwanego, iż zadośćuczynienie w kwocie 36.000,00 zł byłoby zbyt wygórowane. W ocenie Sądu kwota 20.000 zł stanowi odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia.

Powódka odniosła obrażenia w postaci złamania lewego przedramienia i urazu lewego barku powodującego rozwój zespołu ciasnoty podbarkowej. Urazy te wymagały leczenia chirurgicznego oraz długotrwałej rehabilitacji. Leczenie powódki w poradni chirurgicznej zakończyło się w dniu 02 lipca 2012 r., a więc ponad 2,5 roku od dnia wypadku. Powódka przez okres 6 miesięcy była na zwolnieniu lekarskim i potrzebowała w tym czasie pomocy osób trzecich przy wykonywaniu codziennych czynności. H. B. musiała ponadto ograniczyć aktywność fizyczną, w tym aerobik i jazdę na rowerze. Powódka do dziś dnia nie może podnosić cięższych rzeczy lewą ręką.

Sąd miał jednak również na uwadze, że powódka odniosła stosunkowo niewielki uszczerbek na zdrowiu, tj. 10 %. Powódka jest praworęczna, zaś urazowi uległa jej lewa ręka. H. B. po półrocznym zwolnieniu lekarskim wróciła do pracy na stanowisku sprzed wypadku, tj. starszego instruktora higieny w (...) w M.. Wypadek nie wpłynął zatem na zdolność wykonywania pracy przez powódkę. Aktualnie leczenie powódki jest zakończone. H. B. jest zdolna do samodzielnego życia i wykonywania wszystkich prac domowych. W związku z powyższym uznać należy, że życie powódki nie zmieniło się po wypadku w sposób znaczny.

Sąd uznał zatem roszczenie powódki za usprawiedliwione w kwocie 20.000 zł. Zadośćuczynienie w powyższej kwocie spełnia swój kompensacyjny charakter, przedstawia ekonomicznie odczuwalną wartość a jednocześnie nie jest źródłem wzbogacenia (por. wyrok SN z dnia 28 września 2001 r., sygn. akt II CKN 427/00, LEX nr 52766 oraz wyrok SN z dnia 09 lutego 2000 r., sygn. akt III CKN 582/98, LEX nr 52776).

W związku z powyższym Sąd na podstawie art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 5 ust. 3 Ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (tekst ujednolicony Dz. U. z 2017 r., poz. 1289) w brzmieniu obowiązującym na dzień 13 grudnia 2010 r. (Dz. U. nr 236, poz. 2008) orzekł jak w punkcie I.

Na skutek przeoczenia Sąd nie zamieścił w wyroku dodatkowego punktu co do części orzeczenia o oddaleniu powództwa w pozostałym zakresie.

O odsetkach Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 481 § 1 k.c. zgodnie z żądaniem powódki od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Od dnia 01 stycznia 2016 r. Sąd zasądził odsetki z uwzględnieniem nowelizacji Kodeksu cywilnego, zgodnie z którą art. 481 § 2 k.c. otrzymał brzmienie Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się

odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 98 k.p.c., stosując zasadę odpowiedzialności za wynik sprawy. Powódka wygrała sprawę w 56 % i w takiej części należał jej się od pozwanego zwrot kosztów zastępstwa adwokackiego. Koszty wynagrodzenia pełnomocnika powódki należało ustalić na podstawie § 6 ust. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, ponieważ pozew został wniesiony w dniu 09 października 2015 r. W części 56 % należało również zasądzić od pozwanego poniesione przez powódkę wydatki w postaci zaliczki na wynagrodzenie biegłego w kwocie 500 zł.

Sąd zasądził zatem od pozwanego na rzecz powódki zwrot opłaty od pozwu w kwocie 1000 zł, zwrot kosztów wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika będącego adwokatem w kwocie 1361,00 zł (56 % x 2400 zł + 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa) oraz zwrot wydatków w kwocie 280,00 zł (56 % x 500 zł).